

Vrchní soud v Praze

k č.j. **8 To 54/2016**

V Olomouci dne 18. července 2016

Obžalovaný: **Lukáš Nečesaný,**

Obhájce: **JUDr. Petr Dítě, LL.M.,** advokát
se sídlem Horní náměstí 19, Olomouc, PSČ: 779 00

Věc: **Doplnění odůvodnění odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové,
ze dne 1. 4. 2016, č.j. 9T 12/2013-3176**

Úvod:

Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce doplňuje odůvodnění svého odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 9T 12/2013, ze dne 1. 4. 2016, kterým soud prvního stupně uznal obžalovaného opětovně vinným ze zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. j) tr. zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 13 roků ve věznici se zvýšenou ostrahou a dále byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené L. B.

Obžalovaný podal odvolání, které částečně odůvodnil písemným podáním ze dne 30. 5. 2016 s tím, že toto odůvodnění nyní doplňuje, a to následovně:

Obžalovaný nad rámec již vytýkaných vad napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně nyní namítá celkové hodnocení provedených důkazů ze strany soudu prvního stupně, kdy soud prvního stupně si provedené důkazy zcela nezákonným způsobem a zcela v rozporu s ust. § 2 odst. 5, odst.6 tr. řádu vyložil a hodnotil, přičemž zcela nezákonně dovozoval a spekuloval o závěrech provedených důkazů.

S ohledem na složitost věci a nutnost hodnotit jednotlivé důkazy jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, kdy v dané věci je nezbytné velmi pečlivě hodnotit jednotlivé provedené důkazy a velmi pečlivě hodnotit vzájemné souvislosti, a to především s ohledem na výrazné a velmi zásadní spornosti o časech a časové stopě, zajištěných stopách na místě činu, amnézii poškozené, výslechy svědků, znalecké posudky, zcela výrazné pochybnosti o způsobu provedení činu a s ohledem na další

provedené důkazy, je nezbytné, aby se obhajoba zabývala postupně jednotlivými důkazy, které soud prvního stupně vzal za prokázané a na základě kterých dospěl k závěru o vině obžalovaného.

Obhajoba tak v tomto doplnění odůvodnění odvolání je nucena konfrontovat jednotlivé důkazy se závěry soudu a s naprostou nelogičností takových závěrů soudu prvního stupně, kdy napadené rozhodnutí je snůškou zcela nelogických závěrů z provedených důkazů a snůškou dovozovaných skutečností a závěrů bez jakékoliv relevantní opory v provedených důkazech, ukázkou libovůle a svévole soudu prvního stupně při hodnocení důkazů a především je napadené rozhodnutí ukázkou toho jak může vypadat extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudu, kdy soud prvního stupně v dané věci zcela ignoruje závazný pokyn Nejvyššího soudu ČR, základní zásady trestního řízení a především ústavně zajištěná práva obžalovaného.

Konfrontace:

1) Soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvádí, že k zcela nepochybnému a jednoznačnému závěru o vině dospěl na základě provedených důkazů, kdy je zcela jednoznačné, že se skutek stal a vina byla obžalovanému plně prokázána.

Soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvádí, že obžalovaný je usvědčován ze spáchání skutku výpovědi poškozené Ludmily B., kde v této souvislosti soud prvního stupně uvádí:

„...tato svědkyně opětovně vyslechnuta a při svém výslechu u hlavního líčení jednoznačně uvedla, že pachatelem jednání, kdy byla napadena, je právě obžalovaný, neboť jej poznala, když viděla jeho tvář v televizi, je zřejmé, že důkazní situace oproti původnímu řízení se změnila.“

Proti tomuto zásadnímu argumentu soudu prvního stupně lze opakovaně namítat, že výpověď poškozené není možné brát v žádném případě za věrohodnou a odpovídající jako podklad pro závěr o vině obžalovaného.

Především závěr o věrohodnosti poškozené je zcela v rozporu se závěry všech znaleckých posudků, mimo posudků vypracovaného Mgr. Čermákovou, která ovšem nebyla způsobilá, aby takový znalecký posudek mohla vypracovat. Ostatní znalci v příslušném oboru, a to včetně znaleckého ústavu, který za účelem vypracování znaleckého posudku ustanovil soud prvního stupně, uvádějí, že poškozená trpí a trpěla amnézií, kdy především, a to je zásadní, její paměť je nebo může být ovlivněna vnějšími podněty, které vnímá z okolí. Tedy její vracející se paměť je ovlivněna tím co slyší a vidí, kdy si takové vjemy bere za své a uvádí je, jako by to sama zažila. Tedy jinými slovy jak uvedli opakovaně znalci, není vše, co poškozená uvádí pravda, aniž by poškozená jakkoliv vědomě lhala. Poškozená vnitřně je přesvědčená, že uvádí pravdu, ale skutečnost je jiná.

Tedy nikoliv, že by se situace změnila v neprospěch obžalovaného, jak uvádí soud prvního stupně, ale s ohledem na znalecké posudky neustále pochybnosti o věrohodnosti poškozené jsou na místě a jsou nyní ještě prohloubeny, když byl vypracovaný zmíněný a zcela nezávislý ústavní znalecký posudek.

Pokud se týče tvrzení poškozené, že obžalovaného poznala jako pachatele, když viděla, jak jej propouští z výkonu trestu po zrušení rozsudku Nejvyšším soudem, pak lze uvést, že to přesně dokládá závěry soudu o tom, že si poškozená myslí, že to zažila nebo viděla a ve skutečnosti to není

pravda. Poškozená uvedla, že pachatele v televizi poznala podle účesu a úsměvu, když jako kadeřnice si vlasů všímá. Pak je ovšem velmi nutné se zabývat podobou obžalovaného v době kdy došlo k napadení poškozené a podobou v době kdy obžalovaného propouštěli z výkonu trestu.

Je bezesporu zarážející, že obžalovaný v době napadení měl zcela jiný účes a délku vlasů než v době kdy jej propouštěli z výkonu trestu.

Na tomto tvrzení poškozené je dále velmi zarážející, že poškozená po té, co měla uvidět pachatele v televizi, to řekla rodině, ale již to neřekla nikdy, a to ani dva dny před hlavním líčením, policistům, a to konkrétně kpt. Juštovi, který vykonával nad poškozenou po celou dobu ochranu. Sama o sobě je tato skutečnost velmi zásadní a především zarážející, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že by poškozená, která je tak frustrována a stresována z nastalé situace po zhlédnutí pachatele v televizi to řekne kde komu, ale policistům, kteří nad ní mají vykonávat ochranu, to neřekne, a to ani dva dny před konajícím se hlavním líčením, kdy ji kpt. Jušta navštívil doma.

Každý racionálně a logicky uvažující člověk musí dospět k závěru, že to, že by poškozená pokud by pachatele poznala v televizi, by tuto skutečnost především, mimo rodiny, řekla právě kpt. Juštovi, a to zvláště v daném případě, kdy jsou od počátku zásadní pochybnosti o podobě pachatele a kdy ji kpt. Jušta poskytuje ochranu právě proti osobě obžalovaného.

V souvislosti s touto skutečností je rovněž velmi významné, že oproti tvrzení poškozené, která ve své výpovědi před soudem uvedla, že od napadení nečetla tisk ani nesledovala televizi, (o čemž lze velmi důvodně pochybovat, když minimálně její syn Radek B. se dostavuje na veškeré hlavní líčení před soudem, a to včetně odvolacího soudu a jednání před Nejvyšším soudem) tedy podobu obžalovaného neviděla mimo jednání u soudu, měl být vyslechnut svědek **Pavel Z.**, bytem *****, který byl zákazníkem poškozené Ludmily B. v kadeřnictví po jejím napadení, přičemž tomuto svědkovi měla poškozená opakovaně ukazovat denní tisk s uvedením fotografie obžalovaného.

Tedy tento svědek měl svědčit v souvislosti s prokázáním nepravdivého tvrzení poškozené, když poškozená při své poslední výpovědi před soudem tvrdila, že do doby, než obžalovaného propustili z výkonu trestu a v této souvislosti jej viděla v televizi, obžalovaného před tím neviděla, přičemž uvedenému svědkovi před propuštěním obžalovaného z výkonu trestu ukazovala fotografii obžalovaného v novinách.

Stejně tak v této souvislosti byl vyslechnut svědek **Jiří D.**, který uvedl, že byl u poškozené se ostříhat v roce 2013, tj. po napadení a zaslechl, jak se poškozená baví se zákazníky o Nečesaném s tím, že jej nepoznala jako pachatele. Tedy s ohledem na provedenou rekognici je zřejmé, že poškozená ještě po provedené rekognici si nevybavovala podobu pachatele.

Ostatně naprostou odlišnost podob obžalovaného, z období před zadržením a z doby kdy jej propouštěli z výkonu trestu lze velmi jednoduše dovodit z fotografií, které jsou jednak ve spise a jednak, které jsou veřejně dostupné.

2) Také další tvrzení soudu prvního stupně uvedené v napadeném rozsudku, je zcela nelogické a především hodnocené s naprostou ignorací dalších důkazů, kdy soud uvádí: „z *dalších provedených*

důkazů může soud učinit jednoznačný závěr, že výpověď této svědkyně je hodnověrná a do doby útoku netrpěla retrográdní amnézií.“

V této souvislosti je nutné dále namítat, že na jednu stranu soud prvního stupně uvádí, že poškozená je věrohodná, když netrpěla před úrazem jakoukoliv amnézií a tedy si velmi dobře pamatuje, co bylo před útokem, což má souvislost i s tvrzením poškozené, že po posledním platícím zákazníkovi, kterým měl být malý chlapec, přišel už jen pachatel, přičemž na druhou stranu poškozená vypovídá zcela zkrlesle a v hrubém rozporu se zajištěnými stopami na místě činu.

Poškozená vypovídá v hrubém rozporu se zajištěnými stopami především v ohledu, kde ji vůbec pachatel napadl, čím ji napadl, zda vytírala provozovnu mimo chodbičku, kde měla kabelku, když odcházela, zda byl malý chlapec v kadeřnictví sám nebo s matkou, zda malý chlapec odcházel z kadeřnictví sám nebo s matkou atd.

Rovněž si poškozená přesně nepamatuje a v průběhu svých výpovědí neustále mění svou výpověď co do podoby pachatele, a to co do skutečnosti, jak tedy vypadal, co do výšky, délky a barvy vlasů, co měl na sobě oblečené atd.

Všechny tyto skutečnosti a rozpory jsou velmi zásadní v souvislosti s hodnocením věrohodnosti poškozené, kdy tedy pokud netrpí amnézií a pamatuje si velmi dobře co bylo před útokem, jak uvádí soud prvního stupně ve svém napadeném rozhodnutí, pak si musí pamatovat nejen to, jak pachatel vypadal, ale také to kde ji pachatel napadl, jestli se bránila či nikoliv, čím ji pachatel napadl, co měl na sobě a také to zda malý chlapec (poslední platící zákazník) byl v kadeřnictví sám nebo s matkou, zda tento malý chlapec odcházel sám nebo s matkou, zda poškozená vytírala místnost s kadeřnickými křesly nebo ne, atd. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že poškozená v uvedených věcech vypovídá v naprostém rozporu se zajištěnými důkazy a v rozporu s výpověďmi svědků, a to především v rozporu s výpovědi svědkyně Š.

Není možné, aby soud prvního stupně si z výpovědi poškozené vzal jen jednu část výpovědi a druhou zcela opomenul, když v druhé části výpovědi jsou zcela zásadní a markantní rozpory s jinými provedenými důkazy, které jsou zcela nepochybné.

Rozpory výpovědi poškozené jsou jednak v tom, kde ji měl pachatel napadnout, protože výpověď poškozené je v přímém rozporu se zajištěnými důkazy na místě činu, rozpory jsou dále v tom zda chlapec byl v kadeřnictví sám nebo s matkou, zda odcházel sám nebo s matkou, kdy výpověď poškozené je v přímém rozporu s výpovědi svědkyně Š., rozpory jsou dále v tom zda vytírala provozovnu či nikoliv, protože provozovna tj. místnost s kadeřnickými křesly byla vytřena a pak je tedy otázkou jak se mohl dostat obžalovaný do provozovny, když sama poškozená ve své výpovědi uvedla, že pokud vytírala tak zamykala provozovnu, aby ji tam nikdo nevlezl a stejně tak jestliže byla provozovna vytřena pak tam nemohla být kupička vlasů jak uvádí pochybný protokol z ohledání místa činu, přičemž po podrobném zkoumání videozáznamu z prvního ohledání místa činu je zcela nepochybné, že žádná kupička vlasů tam není a tedy opravdu muselo být vytřeno. Pak tedy, jak je výše uvedeno, dle výpovědi poškozené muselo být i zamčeno a je zde tedy otázka jak by se obžalovaný dostal do kadeřnictví, když neměl klíče??

3) Soud prvního stupně dále v napadeném rozhodnutí konstatuje, že „*pro potvrzení věrohodnosti svědkyně svědčí i to, že při své výpovědi uvedla, že v době napadení již nezametala a že kupička vlasů byla v rohu místnosti pod oknem, kam odložila i koště. I toto bylo objektivně zjištěno při ohledání místa činu, kde předmětná kupička vlasů, která však nemohla být s ohledem na její velikost po jednom zákazníkovi, byla skutečně nalezena na místě, které následně uváděla svědkyně*“

K tomuto lze opakovaně namítat, že soud prvního stupně zcela svévolně tvrdí něco co není pravda a vychází přitom ze zcela bezpředmětné listiny, a to v podobě protokolu o ohledání z místa činu provedeného dne 27. 2. 2013.

K tomu je nutné zdůraznit, že žádná kupička vlasů nalezena na místě nemohla být, když tam nebyla při prvotním ohledání místa činu, která byla provedena bezprostředně po napadení poškozené, tj. dne 21. 2. 2013.

Sporný protokol o ohledání místa činu ze dne 27. 2. 2013 uvádí, že kupička vlasu byla vyfotografována jako stopa č. 15, kdy byly fotografovány různé vzdálenosti a úhly z nichž by mohl pachatel onu kupičku vlasů spatřit. Tyto fotografie a stopy jsou uvedeny v protokolu pod č. 12, 13, 14 a 15.

Nic méně ani jedna fotografie uvedená v protokolu ze dne 27. 2. 2013 neexistuje, a to stejně tak jako neexistuje žádný videozáznam z tohoto ohledání místa činu. Není tedy možné jakkoliv ověřit věrohodnost sporného protokolu z ohledání místa činu, který sám o sobě není důkazem, ale toliko popisem stop, kdy důkazy jsou samotné fotografie a videozáznam.

Jak je tedy výše uvedeno, z prvotního ohledání místa činu je zcela zřejmé, že žádná kupička vlasů v provozovně není, a tedy absence tohoto důkazu boří celou koncepci obvinění i závěru o vině obžalovaného, když jestliže můj klient od počátku uvádí, že viděl kupičku vlasů uprostřed místnosti, pak je zcela nepochybné, že nemohl být útočníkem na poškozenou, když musel do kadeřnictví vstoupit v době, když poškozená ještě zametala.

Bylo by až trestuhodné dovozování, že by si obžalovaný při své prvotní výpovědi před policejním orgánem vzpomněl na kupičku vlasů a sám v kalkulativně uvedl, že ji viděl uprostřed místnosti, když poškozená zametala, přičemž by ji zahlédl někde v rohu místnosti. Proč by vůbec o nějaké kupičce vlasů obžalovaný mluvil??? Takovou vysokou vychytralost nelze u obžalovaného v žádném případě předpokládat, a to jednak s ohledem na jeho inteligenci a jednak s ohledem na to, že se jedná o mladého dosud netrestaného člověka, který neměl nikdy nic společného se zákonem v trestní rovině.

4) Soud prvního stupně dále uvádí “ *Z toho, co je již výše uvedeno vyplývá, že poškozená si pamatuje celou událost až do doby útoku, takže není možné, aby po obžalovaném přišel do kadeřnictví ještě někdo další, kdo by poškozenou napadl, neboť tuto skutečnost by svědkyně jistě ve své výpovědi nepominula.*“

K takovému závěru lze říci opakovaně to, že soud prvního stupně opětovně zcela nezákonným způsobem, bez jakéhokoliv relevantního podkladu ze své libovůle dovozuje skutkový závěr, a to i přes to, že takový závěr je zcela v rozporu a v extrémním nesouladu s dalšími provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi, viz výše.

Závěru soudu prvního stupně ohledně toho, že si poškozená pamatuje celou událost, až do doby útoku, zcela odporují provedené důkazy, které jsou naprosto nesporné a nezpochybnitelné. Takový závěr soudu je tedy v příkrém a extrémním rozporu s provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi.

Tak především tomu odporuje tvrzení poškozené, která po celou dobu tvrdí, že cit. ze str. 10 napadeného rozhodnutí: *„Domnívá se, že bylo okolo 17. hodiny, kdy již měla prakticky uklizeno a byla na odchodu. V té době byly vstupní dveře do kadeřnictví odemčené, slyšela otevírat dveře a v otevřených dveřích z chodbičky (zádveří) do čekárny kadeřnictví stál mladý muž, který se na ni smál, nic nechtěl. Ptala se ho, co žádá, on odpověděl, že ostříhat. Na odpověď nečekal a zpoza zad vytáhl poleno, jednalo se o půlpoleno, které vzal do obou rukou a začal ji bít do hlavy. Pamatuje si tři silné úderů do temene hlavy, srazil ji na kolena, v útoku pokračoval dál. Svědkyně uvádí, že neví, co pachatel dělal poté, když ji přestal bít, neboť byla v bezvědomí.“*

Ovšem po zhlédnutí místa činu a po zhodnocení provedených a zajištěných důkazů na místě činu je zcela nepochybné, že k útoku na poškozenou v žádném případě nedošlo a nemohlo dojít u otevřených dveří z chodbičky (zádveří), když ulámané nehty a největší krevní stopy a louže byly nalezeny až v místnosti s kadeřnickými křesly!!!!

Rovněž tomu odporuje i skutečnost, že kdyby tomu tak bylo, nemohl by pachatel zavřít tyto dveře z chodbičky do zádveří, když sám syn poškozené Evžen M. ve své výpovědi opakovaně uvádí, že: *„Když přišel před kadeřnictví, bylo zde zhasnuto a zamčeno na jeden západ. Byl v zádveří, vzal za kliku druhých dveří do chodbičky, ovšem tyto nešly otevřít. Posunuly se cca o 10 cm, to bylo neobvyklé, proto rozsvítil a za této situace viděl svoji matku – poškozenou ležet na pravém boku hlavou ke dveřím, kdy pravou rukou znemožňovala otevření dveří do chodbičky, byla v krvi. K dotazu obhájce uvedl, že když vešel do kadeřnictví, tak druhé dveře nešly otevřít, takže rozsvítil a uviděl na zemi matku. To, že za dveřmi leží matka a proto nejdou otevřít dveře, poznal přes sklo dveří, a když rozsvítil, tak poznal, že je to skutečně ona. Dveře se otevírají dovnitř do čekárny, otevřel dveře doprava, protože vypínač je vlevo.“*

Tedy jestliže by pachatel napadl poškozenou, jak sama uvádí přímo u dveří chodbičky a poškozená po třetím úderu upadla na zem a nic si již nepamatuje, pak by pachatel nebyl schopen zavřít oné dveře z chodbičky, což je nepochybné, když svědek E. M. při příchodu tyto dveře nemohl otevřít, neboť za nimi ležela jeho matka.

Je více než pravděpodobné, že pachatel napadl poškozenou až v místnosti s kadeřnickými křesly, kde jsou největší krevní louže a jsou v této místnosti nalezeny ulámané nehty, a to, že poškozená byla následně E. M. nalezena u dveří v chodbičce muselo být způsobeno tak, že se poškozená zřejmě doplazila do této chodbičky, čemuž ostatně odpovídají i krevní čmouhy a další stopy na místě činu.

Těmito souvislostmi a především zásadními a nezpochybnitelnými důkazy a místem činu se soud prvního stupně nezabýval, ale pouze bez jakéhokoli logického myšlení odůvodnil, že poškozená si pamatuje vše do doby útoku na její osobu. Je zřejmé, že takové odůvodnění a hlavně závěr o paměti poškozené nemůže obstát, když její výpověď o skutečnostech, které předcházely útoku na její osobu,

jsou v příkrém a extrémním rozporu se zajištěnými a zcela nepochybnými důkazy a zjištěnými skutečnostmi, včetně výpovědí svědků.

5) Soud prvního stupně dále v napadeném rozhodnutí uvádí „Rovněž bylo prokázáno, že v době útoku se v kadeřnictví nesvítilo, svítilo se pouze v čekárně, ale v samotné místnosti s kadeřnickými křesly bylo zhasnuto. Toto uvádí nejen svědkyně B., ale i svědkyně Š. a rovněž sám obžalovaný. Sama svědkyně k tomu uvádí, že zhasla proto, aby všichni případní návštěvníci, kteří by ještě chtěli přijít, věděli, že již skončila. Toto bylo všeobecně známo, což potvrzuje i svědkyně Š. Sám obžalovaný uvedl, že věděl o tom, že poškozená má otevřeno do 17 hodin a proto je s podivem, že se chtěl jít nechat ostříhat k poškozené i přesto, že viděl, že již má zhasnuto a bylo všeobecně známo, že pokud má svědkyně zhasnuto, tak již zákaznicky nebere. K tomu je nutno poznamenat, že pokud měl obžalovaný skutečně zájem jít do kadeřnictví se nechat ostříhat, měl na to dost času předtím, než odešel k panu Lazákovi na doučování, měl dostatek času po příchodu ze školy toto kadeřnictví navštívit. Jak vyplývá z výpovědi Ludka Nečesaného staršího, přišel obžalovaný ze školy v 15 hodin a poté byl na počítači, kdy z domu odešel kolem 15.45 hod. na doučování. Obžalovaný měl tedy minimálně 45 minut čas na to, aby se nechal ostříhat tak, jak to měl v úmyslu a nemusel riskovat, že kadeřnice bude mít zavřeno, když věděl, že provozní doba kadeřnictví je do 17 hodin a jemu těsně před tím končí vyučovací hodina. Není pravdou to, co uváděl obžalovaný, že se rozhodl až na doučování, že se půjde nechat ostříhat, neboť jak vyplývá z úředních záznamů sepsaných s jeho spolužáky, již ten den ve škole se svěřil s tím, že se chce jít nechat ostříhat. Důvod, že obžalovaný šel do kadeřnictví těsně před 17. hodinou je tedy ten, že chtěl získat co nejvíce peněz z tržby poškozené a předpokládal, že v tuto dobu v kadeřnictví již nikdo nebude.“

K tomu je možné namítat, že soud prvního stupně naprosto bez dalšího zcela dovozuje a dotvází okolnosti, když jednak nikde nebylo řečeno, že bylo všeobecně známo, že zhasínala poškozená, aby bylo zřejmé, že již skončila. To mohli vědět tak maximálně sousedé, kteří byli naproti kadeřnictví, ale nikoliv obžalovaný, který sice v minulosti byl již v kadeřnictví, ale je zcela jisté, že takový zvyk poškozené nemohl jakkoliv vědět ani předvídat.

Stejně tak je naprosto nepřipustné, aby soud dovozoval vinu z toho, že se obžalovaný nešel ostříhat v jinou denní dobu, když měl čas a šel se ostříhat až na závěr provozní doby kadeřnictví, a to proto, že chtěl, aby v kadeřnictví bylo co nejvíce peněz. Takové dovozování a utváření skutečností je naprosto nepřijatelné, kdy soud tímto svým postupem zcela ignoruje všechny zásady trestního řízení a především tak ignoruje ust. § 2 odst. 2 a odst. 6 tr. řádu.

Soud prvního stupně má za každou cenu snahu odůvodnit si svůj závěr o vině obžalovaného a za tímto účelem zcela v rámci své libovůle a svévole hodnotí nezákonným způsobem provedené důkazy a dotvází a dovozuje děj.

Takové dovozování viny je až neuvěřitelné a zcela absurdní. V takové logice soudu by mohl být stíhaný i člověk, který při jízdě motorovým vozidlem, když jel nakoupit do potravin, srazí vozidlem osobu a usmrtí ji, když soud jej obviní z vraždy, přičemž by to odůvodnil tím, že pachatel mohl jet nakoupit již dříve, když měl čas, např. když jel z práce, ale tím, že jel až později před koncem pracovní

doby obchodu, kdy při jízdě do obchodu srazil onoho člověka, s kterým měl v minulosti drobné spory. Taková logika soudu je skutečně nepřijatelná.

6) Soud prvního stupně dále v napadeném rozhodnutí uvádí „ *Kromě výpovědi poškozené Ludmily B. je obžalovaný usvědčován i svědeckými výpověďmi svědků Jiřího Fundy a Karla Zikmunda a k tomu navazujícími listinnými důkazy. Svědek Jiří Funda zaslal kpt. Milanu Juštovi bez jakéhokoliv ovlivnění cizí osobou dopis, ve kterém uvádí, že se mu obžalovaný ke spáchání trestné činnosti ve výkonu trestu doznal. Bylo prokázáno, že tento dopis psal skutečně Jiří Funda a následně s ním byl sepsán úřední záznam ve smyslu § 158 odst. 6 tr. řádu. Tento svědek byl v průběhu hlavního líčení vyslechnut a zopakoval, že to, co uvedl jednak v dopise a jednak v úředním záznamu, je skutečně pravdou a setrval na tom, že skutečně obžalovaný se mu ve věznici doznal k tomu, že předmětný skutek spáchal.*“

V tomto případě je nutné důrazně namítat celkové provedení tohoto důkazu, jeho zajištění a další hodnocení.

Se svědkem Fundou byl po zahájení hlavního líčení na základě jeho dopisu kpt. Juštovi sepsán protokol o podaném vysvětlení dle ust. § 158 odst. 6 tr. řádu. Již samotný tento procesní postup je zcela nesprávný a nezákonný. Použití ust. § 158 odst. 6 tr. řádu, tj. sepsání protokolu o podaném vysvětlení lze použít výhradně před zahájením trestního řízení a nikoliv v průběhu již probíhajícího hlavního líčení. Protokol o podaném vysvětlení dle ust. § 158 odst. 6 tr. řádu je procesním úkonem ve stádiu před zahájením trestního řízení a tento protokol nesmí a nemůže nahrazovat jakékoliv jiné úkony po zahájení trestního stíhání a tím méně ve fázi již probíhajícího hlavního líčení před soudem.

V této souvislosti se obhajoba nebude již opakovaně zabývat zcela nezákonným postupem soudu prvního stupně při výslechu tohoto svědka, když umožnila, a to naprosto v rozporu se zákonem, aby tento svědek vypovídal v kukle a neumožnil soud následnou konfrontaci mezi tímto svědkem a obžalovaným. Takový postup soudu je zcela nezákonný a v neprospěch obžalovaného, kdy mu byla zkrácena jeho ústavně zaručená práva na spravedlivý proces.

Bez ohledu na nezákonnost sepsání protokolu o podaném vysvětlení se svědkem Fundou a bez ohledu na nezákonný postup při jeho výpovědi před soudem, je zcela nesporné, že soud nesmí takovému svědkovi, který je následně vyslýchán jako svědek před soudem jakkoliv předestírat skutečnosti uvedené v protokolu. Nesmí jej ani upozornit na rozpory mezi jeho výpovědi před soudem a skutečnostmi uvedenými v protokolu. To ovšem soud opakovaně učinil a svědkovi Fundovi opakovaně předstíral jeho výpověď uvedenou v protokolu o podaném vysvětlení a dotazoval se jej na rozpory mezi jeho výpovědí a skutečnostmi uvedenými v protokolu o podaném vysvětlení. Není tedy pravdou, že by svědek Funda u soudu řekl, že se mu obžalovaný přiznal k činu. Svědek Funda v rámci své výpovědi před soudem doslova řekl, že mu obžalovaný řekl, že neví, proč to udělal. Na to mu soud předstíral jeho podané vysvětlení a dotazoval se jej na rozpory mezi jeho výpovědí a tím co bylo uvedeno v protokolu.

Stejně tak soud prvního stupně zcela nezákonně a nesprávně postupoval, když přečetl zmíněný protokol o podaném vysvětlení dle ust. § 211 odst. 6 tr. řádu, a to i přes to, že s tímto přečtením **obžalovaný výslovně nesouhlasil.**

Soud sice ve svém odůvodnění k této námitce uvádí, že obhajoba souhlas dala a tedy není potřeba k takovému čtení výslovný souhlas obžalovaného, ale to je zcela nesprávný výklad ust. § 211 odst. 6 tr. řádu, kdy takový výklad soudu je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

K tomu, aby mohl být přečten protokol o podaném vysvětlení pořizovaný dle ust. § 158 odst. 6 tr. řádu je nezbytné, aby k přečtení protokolu dal výslovný souhlas státní zástupce a obžalovaný. Jde o nezastupitelný úkon obžalovaného a tedy bez ohledu na to, zda obžalovaný má nebo nemá obhájce a bez ohledu na to, zda obhájce s přečtením souhlasí, musí k přečtení dát výslovně souhlas především obžalovaný a stejně tak státní zástupce. Výslovný souhlas obžalovaného nelze nahradit souhlasem obhájce, a to i přes to, že obžalovaný je přítomen u soudu.

Tedy za situace, kdy obžalovaný v daném případě nedal výslovný souhlas se čtením protokolu o podaném vysvětlení Fundy, pak soud nemohl takový protokol přečíst a nemohl tedy přečíst ani jiné protokoly pořizené dle ust. § 158 odst. 6 tr. řádu.

Argumentace soudu prvního stupně v tom smyslu, že „*věrohodnost výpovědi tohoto svědka potvrzuje i ta skutečnost, že v úředním záznamu, který s ním byl sepsán ve smyslu § 158 odst. 6 tr. řádu a který byl se souhlasem stran u hlavního líčení přečten ve smyslu ust. § 211 odst. 6 tr. řádu vplynulo, že obžalovaný měl Jiřímu Fundovi ve věznici říct, že měl doma potíže s rodiči a to i proto, že bez dovolení užíval jejich auto Volvo SUV. Tuto skutečnost nemohl Jiří Funda vědět od nikoho jiného než od obžalovaného, nebyla prezentována v žádných sdělovacích prostředcích, takže svědek Funda si ji nemohl vymyslet. Jediným, kdo mu tuto informaci mohl sdělit, byl právě obžalovaný. I z toho lze dovodit věrohodnost výpovědi svědka Fundy.*“ **je zcela dětinská a až doslova směšná.**

To, že Funda věděl, že obžalovaný užívá vozidlo rodičů Volvo, nic neznamená a v žádném a sebemenším ohledu nedokazuje, že by se měl obžalovaný Fundovi doznat s tím, že skutek spáchal. Skutečnost, že Funda věděl o tom, že obžalovaný užívá vozidlo rodičů pouze a jen nasvědčuje tomu, že obžalovaný s Fundou ve výkonu trestu hovořil o tomto vozidle. V žádném ohledu to ovšem neprokazuje věrohodnost Fundy ani to, že by se obžalovaný tomuto svědkovi měl doznat k činu.

Stejně tak je bezpředmětné, že svědek Funda věděl o dalších skutečnostech ohledně napadení poškozené, když v běžně dostupném tisku, a to i ve věznicích bylo o tomto případu a okolnostech napadení poškozené napsáno tolik, že průměrně inteligentní člověk si může udělat obrázek o skutkovém ději.

Ve vztahu ke svědkovi Fundovi je až zarážející, že soud prvního stupně velmi dobře ví, o jakého svědka jde, když tento svědek je odsouzený za zvlášť zavrženíhodnou vraždu, kdy za toto mu byl uložen trest 25 let.

Je s podivem, že soud prvního stupně vůbec nevzal v potaz osobnostní charakteristiku tohoto svědka, kdy v rámci trestního řízení proti Fundovi byl vypracován znalecký posudek z oboru psychologie a psychiatrie a tento posudek, resp. znalci zcela shodně došli k závěru, že osoba svědka Fundy je

osobou s disharmonickým vývojem, poruchově strukturovaná, dissociální, nezdrženlivá, sociopatická. Emocionalita je oploštělá, citově chladná, nevyvážená, afektivita stenická, dynamická, v zátěži se sníženou frustrační tolerancí k uvolnění hostilního jednání s nespolehlivými autoregulačními mechanismy. Je přítomen defekt vyšších citů a morálně etických postojů s poruchou citových kontaktů, dodržování pravidel a zájmu druhých, asociálnost, bezohlednost a nezodpovědnost. Dissocialita se projevuje především snadným protispolečenským jednáním, nezdrženlivostí, morální dysfunkčností se sníženou ochotou či schopností prožitku pocitu viny a lítosti. Hodnotový systém je pokřivený, preferuje především takové jednání, které vede k jeho obohacení a prospěchu. V jeho interpersonálních vztazích převládají parazitující tendence, viz str. 11 znaleckého posudku. Dále znalecký posudek na str. 12 uvádí, že v osobnostním chování Fundy je třeba vždy hledat chladnou kalkulaci, vědomé zvažování a rozhodování, kdy zachovává zvrácenou racionalitu, orientuje se v situaci a plánuje její průběh.

Nutno zdůraznit, že soud prvního stupně byl s tímto znaleckým posudkem na osobu Fundy seznámen, když zamítl návrh obhajoby na vypracování znaleckého posudku na tohoto svědka s odůvodněním, že na tohoto svědka v jeho trestní věci byl vypracovaný podrobný znalecký posudek.

Tedy jestliže svědek Funda je osobou, která má pokřivený hodnotový systém, kdy preferuje především své vlastní zájmy a preferuje jednání, které vede k jeho obohacení a prospěchu, pak je s podivem a zarážející, že soud prvního stupně bere takovou výpověď takového svědka za zcela věrohodnou, a to i přes to, že tento svědek sám napsal v dopise kpt. Juštovi, že očekává splnění slibu, který mu dal kpt. Jušta, kdy navíc uvádí, že pro něj tj. kpt. Juštu, resp. policii to bude maličkost.

Ostatně zcela jednoznačnou účelovost výpovědi Fundy nakonec dotváří i nově získaná skutečnost, a to v podobě dopisu vězně Davida Štinčíka, který napsal dopis obháji obžalovaného a sděluje v něm, že svědek Funda si vše vymyslel, a to za účelem toho, že mu měla policie slíbit snížení trestu, pokud bude vypovídat, že se mu obžalovaný doznal k činu, a to i když to není pravda.

Tuto skutečnost prokazuje i dopis a záznam z jednání s osobou Juraje H, který v rámci výkonu trestu byl s Jiřím Fundou, kdy mu J. Funda měl říct, že si to všechno na obžalovaného vymyslel a celou věc obrátil proti němu, aby tak dosáhl snížení svého trestu.

Tedy takové závažné skutečnosti ohledně výpovědi tohoto svědka jsou natolik zásadní, že nelze bez provedení dalších důkazů (znalecký posudek na osobnost J. Fundy a výsledky uvedených svědků) považovat výpověď Fundy za jakkoliv věrohodnou.

Tedy ani tento svědek nemůže jakkoliv ovlivnit důkazní situaci v neprospěch obžalovaného, kdy je zřejmé, že tento důkaz v podobě výpovědi svědka Fundy je zcela nepoužitelný co do věrohodnosti svědka a naopak svědčí v tom, že se policie snaží všemožně vytvořit usvědčující důkazy proti obžalovanému a soud takovéto zcela pochybné důkazy bere jako relevantní.

Výpověď svědka Jiřího Fundy je naprosto účelová a nepravdivá, kdy tento svědek vypovídal zcela zřejmou nepravdu s úmyslem dosáhnout snížení svého trestu, kdy mu toto měla slíbit policie. Tento svědek tedy zcela nepochybně křivě svědčil v neprospěch obžalovaného a o takovou výpověď svědka nelze v jakémkoliv ohledu opírat závěr o vině obžalovaného.

Stejně tak je nutné odmítnout i výpověď svědka Zikmunda, který už jen vypovídal to, co mu měl říct svědek Funda. Je zřejmé, že Funda velmi chytře, a to v součinnosti s policií uvědomil o takových skutečnostech tohoto svědka, a to na podporu své výpovědi, aby tak své výpovědi dodal sílu. Což ovšem nedokazuje, a to v žádném ohledu, že by výpověď Fundy byla pravdivá a věrohodná. Naopak to dokazuje jeho osobnostní charakteristiku zjištěnou znaleckým zkoumáním znalců, které bylo provedeno v jeho trestní věci.

Pokud se týče dále tohoto svědka Zikmunda, je s podivem, že soud prvního stupně vůbec nevzal v potaz tu skutečnost, že z dopisu Zikmunda kpt. Juštovi jednoznačně vyplývá, že mu musel kpt. Jušta slíbit nějakou maličkost za to, že bude Zikmund vypovídat, tak jak vypovídal, protože v dopise od Zikmunda kpt. Juštovi je jasně napsáno, že „*očekávám, že splníte tu maličkost, kterou jste mi slíbil. Pro policii je to stejně maličkost*“ Samotná tato skutečnost, že kpt. Jušta slibuje takovýmto svědkům něco za to, aby svědčili před soudem, vrhá velmi důvodný a výrazný stín a pochybnosti na věrohodnost těchto svědků, a to bez ohledu na to, co jsou tito svědci zač a na bez ohledu na jejich osobnostní charakteristiky.

7) Soud dále odůvodňuje svůj závěr o vině tím, že „*další výpovědí, která obžalovaného usvědčuje ze spáchání trestné činnosti, je výpověď svědka Mgr. pplk. Jana Z., který vyvrátil obhajobu obžalovaného v tom směru, že si myslel, že v době zásahu se jedná o jeho únos, když vyšlo najevo, že příslušníci policie jej vyzvali jménem policie k tomu, aby se nebránil, takže musel vědět o tom, že se jedná o zásah policie. Podstatnou je zvláště ta skutečnost, že obžalovaný, aniž by mu kdokoliv co řekl na dotaz, zda ví, proč byl zadržen, odpověděl, že té paní nic neudělal. Musel si být vědom toho, že byl zadržen právě v souvislosti s tímto skutkem.*“

V této souvislosti je opět nutné zdůraznit, že soud ze zcela nepodstatné výpovědi a zjištěné skutečnosti dovozuje vinu obžalovaného a uplatňuje svou nezákonnou libovůli při hodnocení důkazů. To, že obžalovaný při zcela neadekvátním zásahu proti jeho osobě, tedy při zadržení ve zmatku řekl, že paní nic neudělal, aniž by mu zasahující policisté řekli před tím, o co jde, v žádném ohledu nic neznamená ani nedokazuje, a to zvláště když před tímto zásahem a zadržením byl sám na výslechu u policie ve věci napadení poškozené.

Tedy je logické a samozřejmé, že mu při zásahu policie na jeho osobu došlo, že je zadržen v souvislosti s tímto skutkem, protože v opačném případě by bylo možné pochybovat o jeho duševním zdraví, pokud by se ovšem nemohl domnívat, že jej policie zadržuje ze zcela jiného důvodu. Tedy pokud se obžalovaný nedopouštěl nějaké trestné činnosti a nemohl se tak domnívat, že jej zadržují policisté z jiného důvodu, než právě z důvodu napadení poškozené, pak je zcela logické, že v této situaci reagoval zcela přirozeně tak, že policistům při zadržení řekl, že té paní nic neudělal.

Tedy ani tento důkaz, o nějž soud prvního stupně opírá svůj závěr o vině je zcela irelevantní a nic neříkající a soud pouze a jen o takto zcela nic říkající důkaz ve své libovůli odůvodňuje svůj závěr o vině, což opět dokládá zcela nezákonný soudu prvního stupně v rámci hodnocení důkazů, tedy zcela jednoznačné porušení ust. § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu v neprospěch obžalovaného.

8) Jako další důkaz, o který soud prvního stupně opírá svůj závěr o vině obžalovaného, jsou pachové stopy, které byly již tolikrát zpochybněny.

Soud v napadeném rozhodnutí uvádí: *„Dalším důkazem, který svědčí pro vinu obžalovaného, jsou nalezené pachové stopy na místě činu a k nim vypracované odborné vyjádření z oboru metody pachové identifikace a rovněž znalecký posudek z oboru kriminalistika, zvláštní specializace kriminalistická odorologie, kdy závěry těchto listinných důkazů jsou uvedeny výše. Soud opakovaně konstatuje, že byly nalezeny v kadeřnictví pachové stopy a to i na místech, která dle své výpovědi obžalovaný vůbec nenavštívil a nedotýkal se jich. Jak vyplývá ze závěrů odborných vyjádření z odvětví metody pachové identifikace a následně z výslechu svědků, v tomto případě bylo postupováno ve shodě s platnými předpisy, nikdo se zajištěnými pachovými stopami nemanipuloval, nikdo nedal pokyn k falšování důkazů a všichni policisté, kteří na místě byli, dodržovali potřebná opatření k tomu, aby zabránili přenosu falešných pachových stop. Pachové stopy obžalovaného byly nalezeny na koženkové šedé kabelce, na levé kadeřnické židli v kadeřnictví, na kovovém držadle dvířek u pravého kadeřnického stolu a na plastovém spínači světel na chodbě v čekárně kadeřnictví. Soud v této věci prověřil všechny policisty, kteří přišli do styku jednak s obžalovaným a jednak s místem činu, kdy opětovně lze konstatovat, že jedinými dvěma policisty, kteří tyto podmínky splňují, jsou kpt. Hynek a kpt. Jušta, proto bylo vypracováno odborné vyjádření z oboru metody pachové identifikace a bylo zjištěno, že kpt. Hynek byl vyloučen jako přenašeč pachu ve všech čtyřech případech v místech, kde byl nalezen pach obžalovaného a kpt. Jušta ve třech případech. Z toho lze učinit jednoznačný a nezvratný závěr, že pachové stopy na zmíněných místech zanechal pouze obžalovaný a že tyto jeho pachové stopy nemohl nikdo z přítomných policistů přenést na dané místo. Toto je v souladu se znaleckým posudkem JUDr. Martina Kloubka i s tím, co tento znalec u soudu opakovaně vypověděl. Proto lze učinit závěr, že obžalovaný se míst, kde byl nalezen jeho pach, dotýkal a jedná se o místa, o kterých on sám říká, že se jich dotýkat nemohl, neboť v kadeřnictví vůbec nebyl.“*

V souvislosti s uvedenými pachovými stopami obhajoba již opakovaně namítala, že jednak není zcela žádným způsobem zadokumentován způsob, jak a kde byly pachové stopy zajištěny, kdy ve vztahu k zajištěným shodným pachovým stopám byl předložen ze strany orgánu činných v trestním řízení pouze a jen protokol o ohledání místa činu ze dne 27. 2. 2013, kde je uvedeno, jaké pachové stopy byly zajištěny a jejich čísla, ale již k tomuto protokolu neexistuje fotodokumentace ani videozáznam jak a kde pachové stopy byly zajištěny.

S ohledem na zcela nestandardní postup policie v dané věci, lze důvodně pochybovat o zákonném způsobu zajištění shodných pachových stop, a zda vůbec byly pachové stopy na místě činu zajištěny.

Z uvedeného protokolu to nelze dovozovat, kdy jak již bylo výše uvedeno, protokol bez dalšího není důkaz o zákonném zajištění pachových stop na místě činu a s ohledem na absenci fotografií a videozáznamu je i takové zajišťování pachových stop zcela v rozporu se zákonem a závazným pokynem Policejního presidenta.

Tedy o pachové stopy nelze v žádném ohledu opírat závěr o vině obžalovaného, a to zvláště v případě, kdy lze důvodně pochybovat o těchto pachových stopách. U shodných pachových stop byl zjištěn minimálně v jednom případě přenos pachové stopy z kpt. Jušty na uváděné místo zajištění.

Nic méně obhajoba opakovaně namítala, že porovnání se vzorky policistů, kteří byli na místě činu a v kontaktu s obžalovaným, případně jeho věcmi, nebyl proveden kompletně, kdy byl porovnáván pouze kpt. Hynek a kpt. Jušta, přičemž na místě činu bylo při zajišťování stop více policistů, kteří přišli do kontaktu s obžalovaným nebo jeho věcmi.

Tedy porušením povinnosti policejního orgánu při zajišťování pachových stop došlo k naprostému znehodnocení těchto stop, což nelze v žádném případě klást k tíži mého klienta a rovněž tak nelze opírat jakýkoliv závěr o vině, o takto, nezákonným způsobem, zajištěné stopy, pokud vůbec byly zajištěny.

9) V souvislosti s pachovými stopami je dále nutné zdůraznit jeden zásadní fakt, že soud ve svém odůvodnění uvádí, že: *„Zajištěné pachové stopy dokladují to, že obžalovaný se v prostorách provozovny pohyboval minimálně na místech, kde svoji pachovou stopu zanechal. Tato místa jsou logická a odpovídají motivu jednání obžalovaného, neboť bylo všeobecně známo, že poškozená si nechává peníze od zákazníků v pravém šuplíku a pokud zde peníze nebyly, tak se dá důvodně očekávat, že je bude mít v peněžence, neboť již byla přichystána na cestu domů. Peněženku měla tak, jak to u žen bývá obvyklé, ve své kabelce, na které byla pachová stopa obžalovaného rovněž nalezena. Pokud se jedná o pachovou stopu na vypínači, tak zde soud dospěl k závěru, že pachatel po svém odchodu zhasnul, což je v souladu s výpovědí svědků, např. svědka M., který potvrdil, že po příchodu do kadeřnictví zde bylo zhasnuto. Před útokem však v čekárně bylo rozsvíceno (viz výpověď poškozené, svědkyně Š, svědkyně V.).“*

K tomuto odůvodnění lze namítat, že soud naprosto nelogicky dovozuje, že obžalovaný musel zhasnout v čekárně, kde bylo zhasnuto, přičemž v době před útokem bylo rozsvíceno a zhasnuto bylo pouze v místnosti s kadeřnickými křesly, jak soud uvádí ve svém odůvodnění na str. 59.

Pak je tedy nutné se domnívat, že by se obžalovaný pohyboval v místnosti s kadeřnickými křesly, kde měly být peníze a kabelka po tmě nebo v hlubokém šeru, když venku byla v té době již tma a rozsvíceno bylo pouze v chodbičce, a pak je tedy nutné se ptát jak to, že obžalovaný viděl kupičku vlasů, která měla být dle policejního orgánu schovaná někde v rohu místnosti za akumulací kamny????

To snad ani není možné, aby si soud takto dovozoval skutečnosti a vyvozoval závěry, které jsou v naprostém rozporu s provedenými důkazy, když bylo prokázáno, že obžalovaný trpí zásadní oční vadou a v době útoku neměl pachatel brýle.

Jak tedy mohl obžalovaný ve tmě nebo hlubokém šeru vidět kupičku vlasů. Mohl by si samozřejmě rozsvítit, ale to zjištěno nebylo ani to nebylo prokázáno a pak by musely být pachové stopy i na vypínači v místnosti s kadeřnickými křesly.

Navíc na vypínač, kde měly být nalezeny pachové stopy, do doby zajištění šahalo desítky osob, včetně těch, kteří byli v přímém kontaktu s obžalovaným a jeho věcmi, ale na vypínači v místnosti s kadeřnickými křesly nebyly nalezeny ani pachové ani daktyloskopické stopy.

Tedy pokud by byla zajištěna shodná pachová stopa na vypínači v chodbičce kadeřnictví, muselo by se jednat o stopu přenesenou, což nelze v žádném případě nyní vyloučit, protože by musely být

porovnány všechny vzorky od osob, co se pohybovali v kadeřnictví a byly v kontaktu s obžalovaným nebo jeho věcmi. Toto ovšem učiněno nebylo a tedy nelze ani takovou stopu považovat za relevantní k učinění závěru o tom, že pachatelem je obžalovaný.

10) Soud prvního stupně dále odůvodňuje svůj závěr o vině obžalovaného skutečností spojenou s odchodem malého chlapce z kadeřnictví.

V tomto smyslu soud v napadeném rozhodnutí uvádí: „*Pokud se týká obhajoby obžalovaného v tom směru, že mezi odchodem malého chlapce z provozovny a příchodem pachatele, to byl právě on, kdo vešel do kadeřnictví a následně odešel, tak toto tvrzení je vyvráceno nejen výpovědí poškozené B. tak, jak je shora popsána, ale i výpovědí svědkyně Š., která v čase 16.48 hod. (zjištěno dle výpisu jejího telefonu) viděla, jak z kadeřnictví odchází malý chlapec. Ten odbočil směrem k náměstí a zastavil se u kontejneru, kde stál po dobu pěti až deseti minut. **V této době se svědkyně dívala na druhou stranu,** když ze shora ulicí Pod Lipou přicházel muž, kterého popsala, a tento muž vstoupil do kadeřnictví v době, kdy opět telefonovala. Toto bylo v 16.55 hod. (z porovnání údajů jejího telefonu bylo zjištěno, že se ve skutečnosti jednalo o čas **16.59 hod.** a hovor trval 1,3 minuty). Během této doby nikdo z kadeřnictví neodešel, ani do něj, kromě výše zmíněného muže, nevstoupil. Z toho vyplývá, v souladu s výpovědí svědkyně B., že mužem, který vstoupil do kadeřnictví, byl pachatel a že mezi vstupem pachatele do kadeřnictví a odchodem malého chlapce nemohl být v kadeřnictví nikdo jiný. Je zde vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, že se pohyboval v kadeřnictví cca 20 vteřin (při rekonstrukci bylo přesně změřeno podle jeho výpovědi, že se jednalo o 23 vteřin). Pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by ho svědkyně Š. musela vidět z kadeřnictví odcházet. Zároveň pokud by obžalovaný přišel před údajným pachatelem, tak by ho rovněž svědkyně Š. musela vidět, rovněž by si to pamatovala i poškozená B.. Nic takového se však neprokázalo a závěr, že mezi odchodem malého chlapce z kadeřnictví a příchodem pachatele (obžalovaného) nevešel do kadeřnictví nikdo jiný, je naprosto zřejmý, opodstatněný a důkazy prokázány.“*

Zde je nutné rozporovat závěry soudu hned v několika bodech. Především jde o to, že soud prvního stupně v této zcela zásadní rovině si z výpovědi Š. a poškozené vybírá pouze části, které se mu hodí k tomu, aby si odůvodnil závěr o vině, a to zcela bez jakékoliv logiky a vzájemných souvislostí a opomíjí zásadní prokázané skutečnosti z výpovědí svědků a především zcela opomíjí naprosto zásadní časovou osu celkového děje událostí, jak je svědkyně i poškozená uvádějí.

10.1. Tak především svědkyně Š. opakovaně uvedla, že v čase 16.48 hod., když telefonovala, poprvé viděla, jak vychází z kadeřnictví malý chlapec (bez matky) a postavil se ke kontejnerům, kde stál cca 5 až 10 minut, tedy do 16.53 až do 16.58 hod..

V čase 16.59 hod. tj. v době druhého telefonátu svědkyně Š., vstupuje do kadeřnictví mladý muž (svědkyně uvedla krátce vystříhaný, štíhlý blondák s černou bundou do pasu) a po celou dobu telefonátu, tj. 1.3 minuty z kadeřnictví neodešel. Nic méně tato svědkyně dále ve svých výpovědích uvedla, a to opakovaně, že po ukončení telefonátu sledovala okolí kadeřnictví ještě cca čtvrt hodiny, když nejméně to bylo 5 minut (viz. str. 9 napadeného rozhodnutí) a po tuto dobu nikdo z kadeřnictví neodešel, tedy mladý muž, který vstoupil do kadeřnictví v 16.59 hod., tam v čase minimálně 17.04 hod. musel ještě být.

Pokud mladý muž (pachatel) byl v kadeřnictví ještě v čase 17.04 hod., pak obžalovaný nemůže být v žádném případě pachatelem, a to především proto, že cesta od kadeřnictví k domu jeho babičky měří 350 m. Čas na ujití této vzdálenosti je v případě běhu cca 3,5 minuty, velmi rychlou chůzí 4,2 minuty a normální chůzí 5,25 minuty (průměrná rychlost chůze je 4 km/h, rychlá chůze je 5 km/h, 100 m člověk běžnou chůzí ujde za 1,5 minuty, rychlou chůzí ujde za 1,2 minuty, tedy 1,5 min x 350 m činí 5,25 min., rychlou chůzí 1,2 min. x 350 m činí 4,2 minuty, pokud by obžalovaný běžel, pak by mu to trvalo cca 3,5 minuty).

Tedy jestliže bereme vzdálenost od kadeřnictví k domu babičky obžalovaného 350 m, kdy musíme nutně připočítat čas nezbytný k odemčení domu, vyjití do patra k bytu, otevření dveří po zazvonění, když obžalovaný neměl klíče ani od domu ani od bytu, tedy musel zazvonit jak dole tak nahoře a počkat až mu babička otevřela dveře jak dole tak i nahoře, tedy k času přesunu od kadeřnictví k domu je nutné připočítat i čas přesunu od vchodu domu do bytu v čase cca 2 minuty, pak by se obžalovaný pokud by byl pachatelem dostal by se do bytu babičky v čase cca 17,10 minut, když vezmeme v úvahu, že odešel z kadeřnictví přesně v okamžiku, kdy svědkyně Š. přestala sledovat kadeřnictví v minimálním čase 17,04 hod., šel rychlou chůzí v čase 4,2 min., čas na přesun od vchodu domu do bytu by trval cca 1,5 min..

Zde je nutné dále zdůraznit, že obžalovaný po té co došel domu, se ještě bavil s babičkou, která začala nadávat, že nešel do doučování angličtiny, když přišel tak brzo, přičemž doučování mělo trvat do 17 hodin, kdy ji on oponoval, že byl v kadeřnictví se nechat ostříhat. I tato komunikace nutně zabrala nějaký čas, minimálně jednu až dvě minuty.

Tedy pokud vezmeme v úvahu tyto skutečnosti, mohl by obžalovaný zapnout počítač ve svém pokoji nejdříve v 17,11 až 17,12 hod.

Nic méně je zcela nezvratné, že obžalovaný zapnul počítač ve svém pokoji v čase 17,10 hod.!!!

I výše uvedené úvahy jsou však velmi nepravděpodobné, když je nutné si uvědomit, že pokud by byl obžalovaný pachatelem, zcela jistě by nevyšel zrovna v okamžiku kdy svědkyně Š. přestala pozorovat kadeřnictví, tedy v čase 17,04 hod, ale spíše o nějakou tu minutu později, pak musel po cestě se utírat a očistit od krve (když znaleckým zkoumáním, výslechem znalce a zajištěnými stopami na místě činu bylo jednoznačně prokázáno, že by pachatel musel být výrazně potřísněn krví, a to s ohledem na razantnost útoku na poškozenou, tedy krevní stopy na pachateli musely být viditelné nejen na oblečení, ale i těle pachatel obličej a ruce), zahodit po cestě předmět, kterým pachatel napadl poškozenou, zahodit klíče od kadeřnictví, a to vše tak, aby následně nebyly tyto předměty nalezeny, protože bylo následně velmi podrobně prohlédáno okolí, a to včetně cesty z kadeřnictví k domu babičky obžalovaného a nebylo nalezeno nic, co by mohlo být předmětem útoku na poškozenou a nebyly nalezeny ani klíče, což by obžalovanému zabralo nutně také nějaký čas, pak je zcela nepochybné, že by se obžalovaný nedostal do bytu babičky dříve než v čase cca 17,15 hodin.

Pokud by soud tyto činnosti vyjmenované výše, které by musel obžalovaný nezbytně učinit, odmítl, pak by musel zahájit trestní stíhání i paní Marie Nečesané, babičky obžalovaného ze spolupachatelství, když v takovém případě by obžalovaný došel domů celý od krve a s polenem

v ruce, když bezprostředně hovořil s babičkou, která by si toho musela nezbytně všimnout a zcela jistě by se zajímala o to, proč je obžalovaný (její vnuk) celý od krve s polenem od krve v ruce.

To samozřejmě se nestalo, a tedy je nutné přijmout skutečnost, že obžalovaný by musel po cestě z kadeřnictví domů učinit veškeré výše popsané úkony.

Zde je tedy nutné opakovaně zdůraznit, že obžalovaný zapnul svůj počítač v pokoji doma v 17.10 hodin.

V této souvislosti je dále nutné i připočítat čas, který by obžalovaný strávil na cestě od kadeřnictví k místu, kde by si zanechal batoh s učením, protože jak soud prvního stupně uvedl v napadeném rozhodnutí, obžalovaný mohl jít zadek kolem paneláků, kde si zanechal batoh a po obejití paneláku tak šel směrem z vrchu do kadeřnictví. Cesta za paneláky, k místu kde si zanechal batoh, by mu zabrala rovněž nějakou minutu a pak je celá koncepce skutku, resp. pohybu obžalovaného, jak ji zcela nelogicky dovedl soud prvního stupně, zcela nepřijatelná, a to právě s ohledem na nesporný fakt, že obžalovaný v 17.10 zapnul počítač u sebe v pokoji.

Proto Nejvyšší soud udělil závazný pokyn soudu prvního stupně, aby se velmi podrobně zabýval časovou osou, když v dané věci se musí posuzovat časová osa na minuty, ne li na sekundy s ohledem na místní podmínky.

Soud prvního stupně v tomto ohledu pokynu nedostál a naopak celou věc zkomplikoval ještě dovozování obcházením obžalovaného paneláku naproti kadeřnictví, když tímto prodloužil trasu z doučování o více jak 216 m.

10.2. V souvislosti s tímto je nutné rovněž se zabývat cestou obžalovaného z doučování do kadeřnictví.

V tomto ohledu opět časová osa není v souladu se závěry soudu prvního stupně a v souladu s provedenými důkazy.

Soud dovozuje, že obžalovaný obcházel panelák naproti kadeřnictví, aby tak zmátl případné pozorovatele a proto dovozuje, že mladý muž, který šel shora ke kadeřnictví, a kterého viděla svědkyně Š. (bez ohledu na opakovaně uvedený popis této osoby ze strany svědkyně Š. – vysoký, štíhlý, vzadu vystříhaný blondák) je obžalovaný, který měl v čase 16,59 vstupovat do kadeřnictví.

Ovšem pokud vezmeme opět v potaz, že obžalovaný dle výpovědi svědka L. (učitele obžalovaného) odcházel z doučování v čase 16,46 hod., pak mu cesta z doučování ke kadeřnictví trvala nejméně 9 až 10 minut, dle zkoumání, které je jako důkaz založeno ve spise. Tedy musel přijít k paneláku nejdříve v čase cca 16,55 nebo v čase 16,56 hod. Pak by musel dle tvrzení soudu obejít panelák, což by trvalo nejméně 4 minuty, když po cestě by si musel sundat a schovat někde batoh, který zcela nepochybně měl, když odcházel z doučování, najít poleno, kterým napadl poškozenou a do kadeřnictví by vstupoval v cca 16,59 až 17,00 hodin. To by samozřejmě odpovídalo dovozování soudu prvního stupně. Nic méně zde je nutné zdůraznit, že v takovém případě by nemohl obžalovaný v žádném případě vidět toho malého chlapce, který zcela nepochybně již v tomto čase před kadeřnictvím nebyl a nemohl by obžalovaný tak podrobně popsat co chlapec dělal. Nemohl by

obžalovaný ani vidět dva důchodce, které opakovaně obžalovaný ve svých výpovědích uvádí a nemohl by ani vidět svědkyni V., kterou jasně popsal.

Tedy pokud by obžalovaný učinil tak jak dovozuje soud prvního stupně a z doučování nešel přímo do kadeřnictví, ale rozhodl by se, pro zmátnuti případných pozorovatelů, obcházet panelák a následně jít do kadeřnictví, pak by zcela zákonitě nemohl uvádět ve svých výpovědích zcela prokázané skutečnosti ohledně malého hochy stojícího u kontejnerů a dalších osob pohybujících se v tu dobu po ulici.

V souvislosti s obcházením paneláku je ještě jedna další skutečnost velmi zásadní, a to ta, že obžalovaný přišel domů s batohem, v němž měl učení a s nímž odcházel z doučování. Tedy jestliže si jej schoval někde za panelákem, musel by ještě, nad rámec úkonů popsanych při cestě z kadeřnictví domu (odhození polena, klíčů, očištění se od krve) zajít za panelák pro batoh, který si tam odložil, což by mu rovněž zabralo nějaký čas, o který se posouvá nezbytně příchod domů a zapnutí počítače.

Tedy ani tato rovina není logická a závěry soudu prvního stupně jsou v příkrém rozporu s prokázanými, nepochybnými skutečnostmi a důkazy.

10.3. Ohledně časové osy je nakonec nutné se zabývat tvrzením a ničím nevyvráceným svědectvím babičky obžalovaného, kdy na základě pokynu Nejvyššího soudu, soud prvního stupně opětovně vyslechl tuto svědkyni, aby se vysvětlil pojem překrývání ručiček hodin, když Marie Nečesaná uvedla, že obžalovaný přišel přesně v 17,00 hodin domu, s tím, že si to pamatuje, protože se hodiny ručiček překrývaly. Toto svědkyně při výslechu v rámci hlavního líčení zcela logicky vysvětlila, a tedy není možné jakkoliv pochybovat o jejím tvrzení. Tato výpověď nebyla ničím vyvrácena a naopak soud prvního stupně v tomto ohledu provedl podrobné šetření na pracovišti svědkyně, kdy bylo prokázáno, že svědkyně byla v době příchodu obžalovaného domů již doma a tedy výpověď babičky obžalovaného ve vztahu k okamžiku příchodu obžalovaného domu nebyla jakkoliv zpochybněna ani vyvrácena.

Tedy pokud tato výpověď nebyla jakkoliv zpochybněna ani vyvrácena pak je nutné k této výpovědi přihlížet jako k výpovědi zcela zásadní, když není pochyb o tom, že obžalovaný přišel domu v 17,00 hodin.

Pokud tedy obžalovaný přišel v 17,00 hodin domů, pak zcela jasně nemohl být osobou, která dle svědkyně Š. v čase 16,59 hod. vchází do kadeřnictví.

Zde je nutné opětovně zdůraznit všechny souvislosti časové osy v kontextu zcela prokázaných skutečností a provedených důkazů.

Je zřejmé, a především zcela logické, že důkazy provedené u soudu jasně nasvědčují verzi, kterou zcela konstantě uvádí obžalovaný od počátku, a to, že šel z doučování do kadeřnictví, kam přišel v čase cca 16,55 hod., kde jej odmítla poškozená ostříhat, setrval tak v kadeřnictví cca 20 vteřin a odešel domu, když doma byl v 17,00 hodin, což přesně odpovídá časové ose jak a časům jak je výše uvedeno. Je zřejmé, že tomu odpovídá i tvrzení obžalovaného ohledně zametání poškozené, kupičky vlasů uprostřed místnosti.

Je rovněž zcela zřejmé, že tomu odpovídá i tvrzení obžalovaného ohledně pohybu osob na ulici kolem kadeřnictví, kdy obžalovaný uvádí pohyb malého chlapce před kadeřnictvím, ale i paní jak k malému chlapci přichází ze vchodu naproti stojícího paneláku, a stejně tak pohyb dvou důchodců i paní V. Je zřejmé, že tyto skutečnosti by si obžalovaný v žádném případě nemohl vymyslet a je naprosto nepochybné, že jak dva důchodci, tak i paní V. se po ulici v tuto dobu pohybovali, stejně tak je nepochybné, že v uvedeném čase byl před kadeřnictvím malý chlapec, který tam již v čase 16,59 nebyl. Nakonec toto je nepochybně prokázané i provedenými důkazy a výpověďmi svědků, které nebyly jednak nijak vyvráceny a jednak o této výpovědi v konečné podobě opírá i soud prvního stupně své rozhodnutí o vině obžalovaného.

Naopak je zcela zřejmé a naprosto nelogické a naprosto v příkrém rozporu s provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi, aby mohla být přijata verze soudu prvního stupně, že obžalovaný je pachatelem, když při cestě z doučování nešel přímo do kadeřnictví, ale obešel panelák, čímž si prodloužil cestu o 216 m, schoval za panelákem svůj batoh z učivem, našel poleno, který následně napadl poškozenou, vešel do kadeřnictví v 16,59 hod., setrval tam nejméně do doby 17,04, spíše do doby 17,05 hod., v mezidobí napadl poškozenou, sebral peníze, zamkl dveře od kadeřnictví, přičemž na svazku klíčů musel najít ten správný klíč, následně šel z kadeřnictví domu a po cestě se očistil, schoval velmi dobře klíče od kadeřnictví a předmět, kterým napadl poškozenou, vzal si odložený batoh za panelákem a došel domu zcela v klidu, nerozrušený a neudýchaný, kde bezprostředně hovořil s babičkou a vysvětloval ji proč přišel tak brzo z doučování a následně zapnul počítač v pokoji (když pomíneme, že to nemohl v žádném případě stihnout v prokazaném čase). Taková verze je zcela nepravděpodobná a nelogická, ale hlavně naprosto neodpovídá provedeným a nepochybným důkazům.

Je s podivem, že soud prvního stupně opakovaně ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že např. v případě trasy příchodu obžalovaného do kadeřnictví směrem z vrchu, kdy by musel obejít paneláky, nejde o kategorický závěr soudu, ale jedná se o variantu, jak mohl obžalovaný jít ke kadeřnictví s tím, že neměl zavazadlo u sebe, viz str. 51.

Takové odůvodnění je však zcela nepřijatelné a nezákonné, když s ohledem na časovou osu, která je v této věci zcela zásadní, není možné jakkoliv polemizovat, dovozovat či spekulovat o trase obžalovaného, kdy jestliže existuje více variant, je nutno přihlídnout k té variantě, která je pro obžalovaného příznivější. To ovšem v celém kontextu napadeného rozhodnutí soud prvního stupně neučinil a naopak z provedených důkazů, zjištěných skutečností a možných variant vybírá dle své libovůle, nelogicky a zcela neodůvodněně ty varianty, které svědčí v neprospěch obžalovaného, bez toho aby tyto nepříznivé varianty měly jakoukoliv bližší návaznost a souvislost na další důkazy a zjištěné skutečnosti.

Tedy zcela nezákonně vytrhuje z celého kontextu jednotlivé skutečnosti a důkazy, a to v neprospěch obžalovaného.

V tomto smyslu je zcela zřejmé, že soud prvního stupně v tomto ohledu postupoval zcela v rozporu s ust. § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu, když nehodnotil provedené důkazy a zjištěné skutečnosti jednotlivě

a vzájemných souvislostí, když závěry soudu jsou v zcela zřejmém a extrémním rozporu s provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi.

10.4. Soud ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí na str. 8 ve vztahu k výpovědi svědkyně Š.: „Dne 21. 2. 2013 okolo 17. hodiny telefonovala ze svého mobilního telefonu dle jejího času v 16.44 hodin, měla otevřené okno, pila kávu a kouřila z okna v kuchyni. Tento hovor trval 17 vteřin. Za této situace viděla, že z kadeřnictví poškozené, Ludmily B., vyšel malý chlapec, měl tmavomodrou bundu a černé kalhoty. Neměl čepici. Jednalo se o špinavého blondáka ve stáří 10 let, odbočil k náměstí, u kontejneru na odpad se zastavil a zde stál po dobu 5-10 minut. **V této době se svědkyně dívala na druhou stranu ulice, když ze shora ulicí Pod Lipou přicházel muž, kterého si všimla za situace, kdy byl na chodníčku před kadeřnictvím.**“

Jak může soud dospět k závěru, že tato svědkyně potvrzuje tvrzení poškozené, a že je tedy zcela nesporné, že mezi odchodem malého chlapce a příchodem pachatele nikdo do kadeřnictví nevešel ani nevyšel, když jak soud opakovaně uvádí výpověď svědkyně Š., tato se v době mezi časem 16,48 až 16,59, (svědkyní uváděný čas prvního telefonu 16,44 byl následně zjištěn, že se jednalo o 16,48) tedy mezi prvním telefonátem a druhým telefonátem dívala směrem nahoru, což je zcela logické, když neviděla odcházet malého chlapce. Pak je tedy nutné se ptát, jak je možné dojít k závěru, že v tomto časovém úseku nikdo jiný nevešel do kadeřnictví, když svědkyně Š. by takového člověka nemohla ani spatřit, tedy pokud nemá periferní vidění jako chameleon. Je zcela zřejmé, že pokud se v tomto časovém úseku dívala směrem nahoru, nemohla vidět co se děje u dveří kadeřnictví a také tedy neviděla, kdy chlapec odcházel a zda odcházel sám nebo s další osobou, zda ke kadeřnictví přišla svědkyně V., kterou také svědkyně Š. neviděla, přičemž není jakýkoliv důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi svědkyně V. a stejně tak svědkyně Š. neviděla ani další osoby, které s e v tento časový úsek pohybovali na ulici.

V této souvislosti je nutné zmínit zcela opomíjenou výpověď svědkyně V.. Ta opakovaně ve své výpovědi uvedla, že: „šla na náměstí kolem prodejny „Květinka“. Čas ví přesně, neboť se dívala na hodinky. Šla na vycházku se psem a cestou potkala mladého brýlatého muže, který šel směrem dolů k náměstí, a blíže si ho nevěšmala. Když došla ke kadeřnictví, tak koukala dovnitř a zjistila, že je zde tma. Stála tam proto, že zjišťovala, zda je někde nesleduje, neboť lidé z bytovky od naproti, mají připomínky k tomu, že její pes vykonává potřebu na veřejných místech. Koukala i do bytovky, zda se někdo nedívá a následně uslyšela ránu, která šla ze dvora kadeřnictví. Všimla si, že na chodníku směrem dolů šli nějakí důchodci, které nezná a domů přišla v 17.03 hod., což ví přesně, neboť si hlídala čas kvůli vycházkám. Kolem kadeřnictví tedy procházela krátce před 17. hodinou. U lékárny rovněž potkala hochu s matkou, což je asi 100 až 200 metrů od kadeřnictví. Z kadeřnictví neviděla nikoho vycházet, ani do něj vcházet. U kadeřnictví byla asi v 16.55 hod. Poškozenou zná, obžalovaného nikoliv. Žádné zvuky zevnitř kadeřnictví neslyšela. Venku bylo šero, zda svítilo pouliční osvětlení, to si již nevzpomíná. Na místě byla asi tři minuty.“

Tedy jestliže tato dle názoru obhajoby zcela zásadní a nezávislá svědkyně vypovídá, že u kadeřnictví byla v době cca 16,55 hod., kdy viděla odcházet malého chlapce s matkou a viděla jít v okolí dva důchodce, pak vypovídá tato svědkyně naprosto shodně s obžalovaným. Pak je třeba se zabývat

zcela zásadní otázkou, jak to, že stěžejní svědkyně Š., o jejíž výpověď soud prvního stupně opírá své závěry o vině obžalovaného, neviděla tuto svědkyni u kadeřnictví a jak to, že svědkyně Š. neviděla odcházet malého hochu s matkou??????

Lze na to odpovědět zcela jednoduchým způsobem, a to tak, že svědkyně Š. skutečně v období času mezi 16,48 až 16,59 hod., tj. v rozmezí času 11 minut nesledovala co se děje před kadeřnictvím a tedy zcela logicky mohla přehlédnout, resp. nemohla vidět vcházet jinou osobu do kadeřnictví.

Výpověď svědkyně V. nebyla jakkoliv zpochybněna mimo to, že soud prvního stupně uvedl, že svědkyně když uváděla, že viděla mladého brýlatého muže, který šel směrem dolů k náměstí, později uvedla „takový Harry Potter“, nemohl to být obžalovaný, neboť ten nenosí a nenosil kulaté brýle, a tedy musel a tato svědkyně vidět jinou osobu.

Takové rozporování pouze části výpovědi je rovněž zcela dětinské a naprosto nelogické. Jednak otázka podobě Harryho Pottera není o kulatých brýlích, ale hlavně musel by se v tu dobu pohybovat na ulici ještě další člověk, kterého rovněž svědkyně Š. nezaregistrovala.

Tedy je na místě se ptát, jak je možné, aby svědkyně V. vypovídala ohledně osob pohybujících se na místě před kadeřnictvím shodně s obžalovaným, přičemž tyto osoby vůbec svědkyně Š. nezaregistrovala?????

Odpověď je opět zcela logická a opakující se, a to ta, že svědkyně Š. v době od 16,48 do 16,59 hod. zcela nepochybně nemohla sledovat prostor před kadeřnictvím a tedy nemohla vidět ani svědkyni V. ani obžalovaného, který vstoupil do kadeřnictví před příchodem svědkyně V. ke kadeřnictví.

Jak je tedy možné dospět na straně soudu prvního stupně k nepochybnému závěru, že skutečnost spočívající v tom, že mezi odchodem malého chlapce a příchodem mladého muže z vrchu ke kadeřnictví v čase 16,59 hod, nikdo do kadeřnictví nevešel, je potvrzována nejen výpovědi poškozené, ale především výpovědí svědkyně Š., která v uvedený časový úsek se dívala směrem nahoru a nemohla v žádném případě vidět, kdo vstupuje do kadeřnictví nebo co se děje před kadeřnictvím?

Opět je nutné dojít k závěru, že soud prvního stupně zcela účelově z provedených důkazů a z nepochybně zjištěných skutečností si vybírá pouze a jen ty, které by mohly svědčit v neprospěch obžalovaného a zcela nezákonným způsobem pomíjí zcela nepochybné a ničím nerozporované důkazy a zjištěné skutečnosti, které jednoznačně svědčí v prospěch obžalovaného. I zde je nutné konstatovat naprostou libovůli a nezákonnost postupu soudu prvního stupně v rámci hodnocení důkazů, přičemž závěry soudu a skutková zjištění prvního stupně jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy.

11) Dále je nutné se zabývat tvrzením soudu prvního stupně ohledně absence přítomnosti DNA stop na poškozené a nehtech poškozené. Tady je nutné se pozastavit na naprostou nelogičnost závěrů soudu prvního stupně a zcela zřejmé libovůle při hodnocení důkazů ze strany soudu.

Soud v této souvislosti uvádí v napadeném rozhodnutí, že: *„Ohledně nalezených umělých nehtů poškozené má soud za to, že veškeré pochybnosti a nesrovnalosti, které zmiňuje ve svém rozsudku Nejvyšší soud ČR, byly odstraněny a zhodnoceny soudem na předchozích stránkách a k ulomení*

těchto nehtů došlo na základě obrany poškozené před útokem pachatele. Soud již odůvodnil, proč nebyly nalezeny stopy DNA obžalovaného na těchto nehtech a je rovněž velice pravděpodobné, že nedošlo k přímému kontaktu mezi útočником a poškozenou, takže se nedá předpokládat, že by poškozená při své obraně útočníka nějak mohla zranit, neboť útok byl veden polenem a nemuselo dojít k zasažení útočníka.“

Soud dále v této souvislosti na straně 53 až 54 napadeného rozhodnutí uvádí, že: „*K připomínce, kterou uvádí ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud ČR a to, že byla vyloučena přítomnost DNA profilu stanoveného z bukálního stěru označeného Lukáš Nečesaný a že byly nalezeny stopy DNA nejen poškozené, což je naprosto logické, ale zároveň stopy DNA i další (dosud neustanovené osoby), avšak nikoliv stopy obžalovaného, soud konstatuje, že tomu tak skutečně je, avšak nelze z toho vyvodit závěr, že nepřítomnost DNA profilu obžalovaného na těchto nehtech prokazuje, že pachatelem útoku nemohl být obžalovaný.*

Pachatel útočil dřevěným polenem. Ze všech aspektů případu vyplývá, že nedošlo k přímému kontaktu mezi pachatelem a poškozenou. Pokud tedy byly poškozené ulámané gelové nehty, stalo se tak po úderech dřevěným polenem, takže DNA stopy na těchto nehtech útočník s největší pravděpodobností nemohl zanechat.“

Ohledně takého odůvodnění je nutné se zabývat zdravou logikou soudu prvního stupně. Je až směšné takové odůvodnění při představě, jak vypadalo místo činu, kde byly ulámané nehty nalezeny, jaké byly další důkazy na místě činu nalezeny a především s ohledem na celkové místní podmínky.

Tak především je zcela a naprosto nepravděpodobné, aby nedošlo k přímému kontaktu mezi poškozenou a pachatelem jak uvádí soud prvního stupně. Poškozená měla ulámaných 7 nehtů. Soud uvádí proti veškeré logice, že k ulámaní těchto nehtů došlo na základě obrany poškozené před útokem!!!! To je prosím nutné blíže vysvětlit ze strany soudu, když představa, že se poškozená brání útoku polenem a při tom nedojde k přímému kontaktu mezi poškozenou a pachatelem je naprosto nereálná a navíc si ani takovou situaci nelze představit. Bylo zajímavé, jak by soud takovou situaci navodil.

Představme si, že pachatel (jak vypovídá poškozená) přijde do kadeřnictví a bez dalšího (dle výpovědi poškozené) udeří poškozenou třikrát do hlavy, kdy jak poškozená uvedla, po třetí ráně šla k zemi a nic si již nepamatuje. Kde je ta obrana??? Jak a čemu se bránila??? To se poškozená tedy bránila tomu polenu??? Kde má na nebo měla na rukou zranění po úderech polenem??? To se bránila oběma rukama a neměla ani jeden šrám na ruce po úderu polenem??? Nebo poškozená měla snahu zachytit poleno a při tom si ulomila nehty?? V takovém případě by musela zcela nezbytně mít stopy polena za nehty, které ovšem neměla. V každém případě by při takovém útoku, kdy údery polenem musely velmi razantní, aby způsobily takové zranění, musela mít v případě obrany poškozené před údery polenem rukama pohmožděnin na rukou, a to velmi výrazné, které však zcela prokazatelně neměla. Pak tedy jak se poškozená bránila úderům polenem, aniž by došlo k přímému kontaktu pachatele s poškozenou????

Taková úvaha soudu je zcela nelogická smyšlená a naprosto nereálná.

Navíc taková úvaha soudu je v naprostém rozporu s dalšími důkazy.

Především poškozená uvádí, že ji pachatel napadl v chodbičce, když přišel do kadeřnictví. Nehty ovšem byly nalezeny v místnosti s kadeřnickými křesly. Navíc nehty byly rozházeny po celé místnosti, což jednoznačně naznačuje zápasu mezi poškozenou a pachatelem a hlavně to odporuje tvrzení poškozené, že hned mezi dveřmi dostala tři rány do hlavy a šla k zemi, kdy v případě bránění se útoku rukama proti úderům polenem by nemohly být nehty po celé místnosti. Nehty byly nalezeny také pod hromadou hader v krevní louži, což samo o sobě rovněž odporuje závěrům soudu o neexistenci přímého kontaktu mezi pachatelem a poškozenou. Jak by se tam tedy ty nehty dostaly pod hromadu hader v krvi???? Dále závěrům soudu o neexistenci kontaktu mezi poškozenou a pachatelem zcela odporuje skutečnost, že v krevní louži pod hromadou hader byla nalezena i náušnice poškozené. Jak došlo tedy k tomu, že poškozená jednu náušnici měla po útoku na uchu a druhou neměla, přičemž měla lalůček ucha roztržený z toho, že ji byla náušnice stržena z ucha. Jak došlo k stržení náušnice z ucha. To si ji poškozená strhla sama?????

Všechny tyto otázky jsou s ohledem na zcela nelogický závěr soudu zcela na místě, když z těchto otázek je zřejmé, že i průměrně inteligentní člověk musí při představě útoku na poškozenou dojít k závěru, že bez toho aniž by došlo k přímému kontaktu pachatele s poškozenou, nemohlo dojít k odlomení nehtů a stržení náušnice.

Taková verze soudu je naprosto proti jakékoliv zdravé logice a navíc zcela odporuje dalším důkazům.

Je více než pravděpodobné, že poškozená si již přesně nepamatuje útok na svou osobu, když muselo dojít mezi poškozenou a pachatelem k zápasu, při němž si poškozená ulámala předmětné nehty, a došlo rovněž k strhnutí náušnice z ucha. Tedy muselo zcela nezbytně dojít k přímému kontaktu mezi poškozenou a pachatelem, kdy také muselo dojít nezbytně k tomu, že za nehty musely zůstat DNA vzorky, které ovšem nejsou shodné s DNA vzorky obžalovaného. Toto rovněž vylučuje jako pachatele obžalovaného.

Stejně tak je sporné jak vůbec se mohlo část nehtů a stržená náušnice dostat pod hromadu hader. Jak se hromada hader dostala na zem do krevní louže??

Je zřejmé, že ani v tomto ohledu soudu prvního stupně nedostal pokynům Nejvyššího soudu, když měl soud pokyn, aby odstranil pochybnosti ohledně absence vzorků DNA za nehty poškozené, které by byl shodné se vzorky DNA obžalovaného. Soudu v tomto ohledu pouze a jen zcela proti veškeré zdravé logice uvedl, že bylo prokázáno, že nedošlo k přímému kontaktu mezi poškozenou a pachatelem, když k ulomení nehtů došlo při útoku polenem. Nevypořádal se však soud prvního stupně s tím, že poškozená neměla jakékoliv šrámy ani pohmožděniny rukou, nevypořádal se s utrženou náušnicí a nevypořádal se s tím, že nehty byly rozmístěny po celé místnosti, a to včetně nehtů nalezených pod hromadou hader v krevní louži.

V této souvislosti je nutné rovněž opakovaně zdůraznit, že poškozená od počátku tvrdí, že byla napadena ihned u dveří do chodbičky, kdy pachatel stál v těchto dveřích a bez dalšího ji začal bouchat polenem do hlavy, kdy po třetí ráně upadla a nic si již nepamatuje. Když pomíneme, že to tak zcela jistě nebylo, a to s ohledem na zajištěné stopy na místě činu, (ostatně to i vyvrací závěry soudu

o tom, že si poškozená pamatuje vše před útokem!!!!) pak je nutné se ptát jak to, že ulámané nehty, které se měly odlomit při obraně poškozené proti úderům polenem, nebyly nalezeny v chodbičce, ale výhradně všechny v místnosti s kadeřnickými křesly???? To ostatně dokazuje, jak soud prvního stupně veškeré zjištěné skutečnosti a provedené důkazy vytrhuje z celkového kontextu a nehodnotí důkazy ve vzájemné souvislosti a zcela účelově překrucuje skutečnosti a provedené důkazy v neprospěch obžalovaného.

Jak může soud prvního stupně dojít k závěru, že mezi poškozenou a pachatelem nedošlo k přímému kontaktu a o toto opírat a odůvodňovat závěr o neexistenci DNA stop shodných s obžalovaným za nehty poškozené, když zcela evidentně poškozená musela být napadena v místnosti s kadeřnickými křesly, v níž byly nalezeny rovněž všechny ulámané nehty a ani jeden nehet nebyl nalezen v chodbičce, kde poškozená trvale uvádí, že byla napadena??

Ohledně neexistence vzorků DNA shodných s DNA obžalovaného je dále důrazně odmítnout závěr soudu, který soud prvního stupně zaujal ve vztahu k neexistenci jakýchkoliv shodných stop DNA na oblečení a obuvi obžalovaného.

Zde soud opakovaně uvádí, že neexistence stop DNA na oblečení obžalovaného se dá vysvětlit tím, že obžalovaný, resp. jeho rodina nevydala Policii to konkrétní oblečení a obuv, kterou měl obžalovaný ten den na sobě a v němž měl obžalovaný napadnout poškozenou.

Takové zcela nepodložené závěry a odůvodnění je nutné důrazně odmítnout jako zcela nezákonné a především nepodložené.

V průběhu celého trestního řízení nebylo jakkoliv v sebemenší míře vyvráceno tvrzení obžalovaného a jeho příbuzných, že Policii bylo vydáno oblečení, které měl na sobě obžalovaný v době, kdy byl na doučování a v kterém šel do kadeřnictví se ostříhat.

Samozřejmě, že zde logicky existuje možnost, že Policii nebylo vydáno to konkrétní oblečení a obuv, ovšem to je prostá spekulace bez jakéhokoliv podkladu. Nebylo ani jakkoliv prokázáno, že by měl obžalovaný více jak jedno stejné oblečení, tedy konkrétně bundu a boty. Samozřejmě, že měl obžalovaný více jak jednu bundu a boty, ale to, které popsal svědek Lazák, tedy učitel obžalovaného, v němž byl obžalovaný na doučování, a které popsali i ostatní svědci měli pouze jedno, a to bylo vydáno Policii.

Samozřejmě, že je varianta i ta, že obžalovaný to konkrétní oblečení spálil nebo se ho jinak zbavil, ale opět toto nebylo jakkoliv prokázáno, a to ani v nejmenší míře. Naopak opět zajištěné věci, výslechy svědků a další skutečnosti prokazují, že Policii bylo vydáno to oblečení, které měl obžalovaný na sobě v době, když byl v kadeřnictví a žádný byť sebemenší důkaz či náznak nenasvědčuje opaku.

Tedy i zde jde ze strany soudu k naprostému a zcela nezákonnému dovozování skutečností v neprospěch obžalovaného, přičemž skutečnost, že na oblečení a obuvi, která byla vydána Policii, nebyla zjištěna sebemenší stopa DNA, shodná s poškozenou, vylučuje zcela a jasně obžalovaného jako pachatele, a to s ohledem i na závěry znalců ohledně krevních rozstříků a s ohledem na další důkazy zajištěné na místě činu.

12) Dále je nutné se zabývat odůvodněním napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně s tím, že soud uvádí, že: *„Dalším důkazem, který nepřímo svědčí proti obžalovanému, je facebooková komunikace z 21. 2. 2013, kdy ve 20.40 hod. píše Michaele R., že okradli jeho známou kadeřnici. Není pravdou to, že by mu tuto skutečnost již předtím řekl svědek Č., ten mu pouze sdělil, že kadeřnici někdo přepadl. O tom, že se jednalo o majetkový motiv v této době, nevěděli ještě ani sami policisté, přesto obžalovaný Michaele R. píše, že kadeřnice byla okradena, což rozhodně není totéž, jako sdělení, že byla přepadena.“*

V této souvislosti je nutné důrazně namítat opět nezákonné až směšné dovozování viny obžalovaného ze strany soudu prvního stupně.

Jak je zřejmé z fcb komunikace, v čase před fcb komunikací obžalovaného s Michaelou R. mu svědek Č. napsal, že kadeřnici někdo přepadl.

Je opravdu až směšné dovozovat z fcb komunikace, že obžalovaný jestliže sdělil R., že kadeřnici někdo okradl, tak toto mohl vědět pouze pachatel, když s ohledem na osobu poškozené, tedy s ohledem na její věk a vizáž, není pravděpodobné, aby přepadení poškozené mělo jiný motiv než majetkový, tedy, že by poškozenou přepadl někdo z jiného důvodu než kvůli penězům. Není vůbec přijatelné, aby někdo poškozenou přepadl např. ze sexuálního motivu, jak uvádí soud prvního stupně, a to právě s ohledem na věk a vizáž poškozené.

Naopak lze zcela logicky, při použití zdravého rozumu, dojít k závěru, že mladého člověka jako je obžalovaný, který zná poškozenou, tedy minimálně co do její podoby a za předpokladu, že bereme v úvahu alespoň průměrnou inteligenci takového mladého člověka, v případě, že mu někdo sdělí, že byla tato přepadena, nenapadne takového mladého člověka jiný důvod než majetkový, tedy, že ji někdo okradl. Je více než pravděpodobné, že by takového mladého člověka nemohl napadnout sexuální motiv přepadení takové osoby jako je poškozená.

Tedy pokud obžalovaný bezprostředně po komunikaci s Č., který mu sdělil, že kadeřnici někdo přepadl, sdělí R., že kadeřnici někdo okradl, nelze při použití zdravého rozumu a zcela běžné logiky dovozovat jakkoliv, že pachatelem je obžalovaný když o okradení mohl vědět pouze a jen pachatel.

I zde je nutné spatřovat v závěrech soudu prvního stupně zcela nelogické a neodůvodněné dovozování viny, kdy soud libovolně hodnotí důkazy bez jakékoliv vnitřní logiky a použití zdravého rozumu.

13) Dále je nutné odmítnout jakékoliv nepodložené úvahy a závěry ohledně hodnocení výpovědi svědka Martina H., když soud prvního stupně zcela nezákonně a nelogicky dovozuje, že z výpovědi tohoto svědka je zřejmé, že si obžalovaný dělal alibi, když tomuto svědkovi měl tvrdit, že má doučování od 17 do 19 hodin, proto se v tu hodinu nemohou vidět, přičemž doučování měl v době od 16 do 17 hodin. Opět zde dochází ze strany soudu prvního stupně k naprosté desinterpretaci důkazů a k nedodržení vysokého standardu při hodnocení důkazů.

Naopak je nutné tvrdit, že tato výpověď svědka opět svědčí ve prospěch obžalovaného, a to minimálně v té části kdy svědek uvádí, že mu v den útoku na poškozenou, peníze vrátila za obžalovaného babička. Již sama tato skutečnost s ohledem na další části výpovědi tohoto svědka

svědčí ve prospěch obžalovaného, když je zřejmé, že v době kdy mu babička vracela za obžalovaného 400,- Kč, nemohl mít obžalovaný peníze, aby mu takovou částku mohl vrátit. Tedy jestliže babička vracela svědkovi peníze po 18 hodině, tedy již po útoku na poškozenou, je zřejmé, že obžalovaný, pokud by byl pachatelem, by měl v této době již peníze z kadeřnictví a nic mu nebránilo v tom, aby 400,- Kč vrátil tomuto svědkovi. Naopak obžalovaný v důsledku toho, že peníze neměl, se před svědkem schovával a nakonec mu peníze musela vrátit babička obžalovaného.

Je zcela zřejmé, že by obžalovaný pokud by byl pachatelem útoku na poškozenou měl v tuto dobu u sebe částku kolem 10 tis. Kč a tedy mohl velmi jednoduše vrátit tomuto svědkovi půjčené peníze a nemusel by riskovat další konflikt s babičkou a svým otcem. On naopak i přes to, že by měl u sebe takovou částku, nechal peníze vrátit babičku a riskoval další ostudu a konflikt s rodinou. Takový závěr je zcela nelogický a iracionální, když obžalovaný by neměl jeden jediný důvod nevrátit svědkovi takovou částku jako 400,- Kč.

14) Nakonec je nutné se zabývat i zcela nelogickým a naprosto dovozovaným a ničím nepodloženým závěrem soudu ohledně motivace obžalovaného napadnout poškozenou. Zde soud prvního stupně uvádí v napadeném rozhodnutí, že: *„Ohledně motivu obžalovaného soud musí konstatovat, že jednoznačně motivem jeho jednání je finanční prospěch. I přesto, že obžalovaný tvrdil, že neměl nedostatek financí a toto u hlavního líčení potvrdil i jeho otec, je faktem, že obžalovaný dostával od své babičky na den asi 100 korun, z čehož měl problém vyžít, neboť v té době i kouřil. Jak vyplynulo z výsledku svědků z řad spolužáků a kamarádů, např. svědek Č., Ch. a úřední záznam sepsaný s Lenkou K., obžalovaný dlužil hodně lidem různé finanční částky, ne sice příliš vysoké, ale dlužil hodně lidem a to včetně své bývalé přítelkyně a včetně peněz, které nezaplatil jako zálohu za ples, byť na to dostal od rodičů peníze. Bylo prokázáno, že obžalovaný v době spáchání předmětného jednání byl člověk naprosto nesvědomitý, který měl potřebu dokazovat, že žije tzv. na úrovni, avšak peníze na to neměl.“*

Takové závěry soudu jsou pouhým dovozováním a spekulací, když k takovým závěrům nenasvědčuje ani jeden provedený důkaz. Především nebylo žádným způsobem prokázáno, že by obžalovaný dlužil hodně lidem.

Obžalovaný v době napadení poškozené dlužil pouze dvěma lidem, jedním byl svědek Martin H. a druhým jeho přítelkyně. Nikomu jinému v době napadení nedlužil. Tedy takové dovozování soudu je naprosto nepřijatelné a jde o pouhou spekulaci ve vztahu k motivu jednání.

Je více než pouhá spekulace dovozovat, že by si obžalovaný při své inteligenci vybral z finančního důvodu kadeřnictví, které jak bylo již uvedeno, znal a byl se v kadeřnictví v minulosti několikrát ostříhat. Musel tedy velmi dobře vědět, že v kadeřnictví nebude tržba vyšší než 500,- až 1.500,- Kč denně. Zároveň nemohl v žádném případě předpokládat, že by poškozená u sebe měla víc než denní tržbu a tím méně, že by u sebe měla částku kolem 10 tis. Kč z vybraného důchodu. Toto věděli pouze členi rodiny poškozené a nikdo a tím méně obžalovaný tuto skutečnost nemohl v žádném ohledu předpokládat.

Tedy je velmi nepravděpodobné, aby si obžalovaný pro takový čin vybral kadeřnictví blízko jeho pobytu, kde musel předpokládat, že jej poškozená nebo někdo z okolí pozná a kde musel vědět, že v kadeřnictví nebude více jak 1.500,- Kč, spíš méně.

Pak je více než nepravděpodobné, že by obžalovaný při své inteligenci, šel přepadnout poškozenou, aby se tak dostal k tak zanedbatelné částce, a to bez ohledu na to zda měl či neměl peníze.

Úvahy spojené s osobnostní charakteristikou obžalovaného, v souvislosti s jeho motivací, přepadnout poškozenou, takovým způsobem, jakým poškozená napadena byla, a to za účelem toho, aby se dostal k tak zanedbatelné částce, jsou naprosto nepřijatelné a především s ohledem na další skutečnosti a důkazy naprosto nelogické. Takové úvahy o motivu obžalovaného jsou naprostou spekulací, kdy takové úvahy především odporují provedeným důkazům.

Je naprosto nepravděpodobné, aby obžalovaný si vybral za účelem získání peněz toto kadeřnictví, naplánoval si přepadnout toto kadeřnictví, před tím to ovšem řekl svým spolužákům, že se půjde ostříhat, následně před činem t ještě sdělil svému učiteli, že se musí jít ostříhat do tohoto kadeřnictví a následně napadne poškozenou kvůli zanedbatelné částce. Bezprostředně po činu se chová zcela přirozeně, komunikuje s kamarády a především svou babičkou, jde na rande, nechová se nijak zvláště ani rozrušen a nakonec se jde sám přihlásit na policii ohledně svědectví, že v kadeřnictví byl.

Taková zcela nelogická a především spekulativní konstrukce je naprosto nepravděpodobná a nepřijatelná.

Nelze v žádném případě přijmout spekulativní názor soudu prvního stupně, že obžalovaný s tímto kalkuloval, že si to takto naplánoval, když takové plánování není naprosto logické a zcela nepochybně si takovou kalkulaci a plánování nevymyslel ani ostřílený kriminální s bohatou trestní minulostí. Zde je nutno podotknout, že obžalovaný je mladá, dosud netrestaná osoba, která nemá naprosto žádné zkušenosti s trestnou činností, přičemž nemohl nijak předpokládat, že by se někdo zabýval úvahami o nelogickém jednání obžalovaného v tom smyslu, že by někdo pochyboval o tom, že před přepadením kadeřnictví někomu řekne, že se do tohoto kadeřnictví ostříhat, že přepadne kadeřnictví blízko jeho domova, kam dříve již několikrát se byl ostříhat, a že se sám půjde dostavit na policii k výslechu s tím, že v kadeřnictví byl. Taková konstrukce myšlení obžalované je skutečně nemyslitelná. Jsem přesvědčený, že by skutečně ani mazaný a ostřílený kriminálník takovou konstrukci jednání nevymyslel, a to právě s ohledem na její nesmyslnost a nelogičnost.

Tedy ani motiv obžalovaného nebyl nijak prokázán a naopak jednání, které soud prvního stupně v této souvislosti přisuzuje a dovozuje obžalovanému je naprosto v extrémním rozporu se všemi provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi a proti veškeré logice a zdravému myšlení.

Závěr:

Po konfrontaci závěrů soudu prvního stupně se uvedenými skutečnostmi a provedenými důkazy lze dospět zcela jednoznačně k závěru, že závěry soudu prvního stupně a jeho skutková zjištění jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi. Závěry soudu prvního stupně tak vychází ze zcela nepodloženého dovozování a dotváření skutkového děje, přičemž soud zcela

nezákonnému libovůli hodnotil provedené důkazy zcela evidentně v neprospěch obžalovaného, přičemž téměř u každého důkazy lze dospět k několika verzím, jak k tomu došlo.

Soud zcela opomíjí důkazy, které jednoznačně svědčí ve prospěch obžalovaného a vylučují jej jako pachatele, přičemž překrucuje zjištěné skutečnosti a jednotlivé důkazy vytrhuje z celkového kontextu.

Soud zcela evidentně nehodnotil provedené důkazy ve vzájemných souvislostech, kdy si z každé okolnosti a důkazy vybírá pouze části tak, aby mohl odůvodnit svůj závěr o vině obžalovaného.

Z konfrontace závěru soudu a provedených důkazů je zcela zřejmé, že závěry soudu prvního stupně zcela pozbývají jakékoliv logiky a zdravého myšlení, když i důkazy, které si sám soud obstaral, v celém kontextu nakonec svědčí ve prospěch obžalovaného.

Soud prvního stupně v tomto ohledu vůbec nedodržel závazný pokyn Nejvyššího soudu, když měl za povinnost hodnotit provedené důkazy a zjištěné skutečnosti zcela v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy opat soud naprosto nezákonným způsobem a v rozporu se závazným pokynem Nejvyššího soudu provedené důkazy selektuje a opomíjí a bagatelizuje důkazy, které jednoznačně svědčí ve prospěch obžalovaného.

Opakovaně své úvahy o skutkovém ději doplňuje svými zcela nepodloženými a naprosto nelogickými úvahami v neprospěch obžalovaného, kdy v mnoha případech soud prvního stupně spekuluje o průběhu skutkového děje a navíc soud v mnoha případech uvádí, že to kategorický netvrdí, ale že je to jedna z možných variant. Takové odůvodnění závěru o vině obžalovaného je zcela nepřijatelné a v rozporu s ústavně zaručenými právy obžalovaného. V žádném případě nelze kategoricky tvrdit ze strany soudu, že by byla obhajoba obžalovaného provedenými důkazy vyvrácena či jen zpochybněna. Naopak lze z výše uvedené konfrontace dospět k závěru, že obhajoba obžalovaného byla provedenými důkazy potvrzena, kdy důkazy a zjištěné skutečnosti obžalovaného v celém kontextu vylučují obžalovaného jako pachatele uvedeného skutku.

Soud prvního stupně opět porušil svou zákonnou povinnost dodržet vysoký standard při hodnocení důkazů a rovněž tak porušil povinnost respektovat zákonná ustanovení a ustálenou judikaturu, přičemž musí mít na mysli princip presumpce neviny, podle něhož musí být vina obžalovaného prokázána a na to navazující pravidlo in dubio pro reo, podle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, které nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, pak je nutné rozhodnout ve prospěch obžalovaného.

V těchto ohledech opětovně soud prvního stupně porušil svou zákonnou povinnost a nedodržel závazný pokyn Nejvyššího soudu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně opětovně nerespektuje ust. § 125 odst. 1 tr. řádu, kdy odůvodnění je zcela nekomplexní, není objektivní a vyvážené. I v tomto ohledu soud prvního stupně nedodržel závazný pokyn Nejvyššího soudu.

S ohledem na výše uvedené je zcela nepochybné, že soud prvního stupně, po té co Nejvyšší soud České republiky dne 20. 5. 2015 rozhodl rozsudkem č.j. 8 Tz 15/2015, zrušil předcházející rozhodnutí

Krajského soudu v Brně, opětovně nedostal závěrům Nejvyššího soudu a především v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu opětovně soud provedl hodnocení důkazů v neprospěch obžalovaného a opětovně tak je zásadním způsobem porušen zákon v neprospěch obžalovaného.

V dané trestní věci se stále nabízí několik zcela rovnocenných verzí, jak k napadení poškozené mohlo dojít a kdo byl pachatelem s tím, že varianta nasvědčující, že šlo o pachatele v osobě obžalovaného je po doplněném dokazování ještě více nepravděpodobná, kdy pro takový závěr nesvědčí žádný z provedených důkazů a naopak je možné zcela odpovědně říci, že po doplněném dokazování důkazy provedené nalézacím soudem a důkazy zajištěné OČTŘ v rámci přípravného řízení zcela jednoznačně vylučují variantu, že by pachatelem byl právě obžalovaný.

Nakonec je nutné zdůraznit, že soud prvního stupně převzal iniciativu za státní zastupitelství s tím, že soud postupoval se zřejmou snahou, a to v rozporu se zákonem a povinností soudu, aby byl obžalovaný uznán vinným a odsouzen. Je zcela zřejmé, že soud prvního stupně v tomto případě, výrazně překročil svou povinnost být nezávislým a především nestranným orgánem. Soud prvního stupně nedostal své povinnosti hodnotit důkazy spravedlivě, jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, kdy jednoznačně postupoval tak, aby bez ohledu na důkazy, které jednoznačně svědčí ve prospěch obžalovaného a vylučují jej jako pachatele, posuzoval a hodnotil provedené důkazy a zjištěné skutečnosti a dovedl z toho závěry, které jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Ignoroval důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného, porušil veškeré základní zásady trestního řízení ve vztahu k provádění a hodnocení důkazů a nezákonným způsobem dle své libovůle dovozoval vinu a opíral se o zcela spekulativní a ničím nepodložené názory soudu.

Je zcela nepochybné, že odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s čl. 80 Ústavy České republiky primárně věcí státního zastupitelství. Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5 alinea ultima trestního řádu. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajícího rozvržení rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 4. 2016, č.j. 9T 12/2013, v celém rozsahu zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaný, dle ust. § 226 písm. c) tr. řádu, zproštíuje obžaloby v celém rozsahu.

JUDr. Petr Dítě, LL.M.

obhájce obžalovaného

Lukáše Nečesaného

